

Někdy stačí dát jen dech

analýza písňového textu
pro Nájezd sepsali

Krtek a JeeJay

*Tvůj svět je můj, možná nechápeš, no tak to má být.
Můj svět je tvůj, jen tak máme vůli žít.*

*Mám v tobě víc, než si můžu přát do deštivých dnů.
Máš ve mně víc, no tak vem si plátek snů.*

*R: Za stínem světlo najdeš,
vždyť všechno má svůj čas.
A překvapí tě právě, když už nečekáš,
že může být i v nás.*

*Můj svět je tvůj, je to vzájemné jak moře a břeh.
Tvůj svět je můj, někdy stačí dát jen dech.
(jen dech...)*

*R: Za stínem světlo najdeš,
vždyť všechno má svůj čas.
A překvapí tě právě, když už nečekáš,
že může být i v nás.*

*Můj svět je tvůj, je to vzájemné jak moře a břeh.
Tvůj svět je můj, někdy stačí dát jen dech.
(někdy stačí dát jen dech...)*

*(Někdy stačí dát jen dech,
Kamil Peteraj, analyzovaný text)*

Někdy stačí dát jen dech

Redakci Nájezdu se dostalo echo, že jedna píseň Kamila Peteraje, zhudebněná Mirem Žbirkou (dříve známým jako Meky Žbirka, nebo Miro Žbiro, případně Meky Rhythmic) popisuje zvláštní iracionálně. Tato skladba je již 12 let coby znělka omílána jedním nekonečným seriálem, vysílaným jedinou první českou celostátní soukromou komerční televizní multikanálovou stanicí. Text si je proto třeba vyložit a říct si, o čem k nám to básník promlouvá, co že nám to tam sděluje tak převratného, že to po tolika letech ještě diváky neomrzelo.

*Tvůj svět je můj,
možná nechápeš, no tak to má být.
Můj svět je tvůj,
jen tak máme vůli žít.*

Básník se snaží svým monologem o dialog mezi sebou a personifikovanou entitou. Suše ji oznámí, že má právo vše o ní vědět, ať už tomu rozumí, či ne. Vzápětí ujišťuje entitu, že ji přijímá a hodlá s ní sdílet svůj svět, protože touto sdílenou nahotou duše si chce básník udržet vůli žít.

V pasáži: „možná nechápeš, no tak to má být“ básník nezaujímá racionální stanovisko a ani entitě neposkytne čas jej jakkoliv přijmout. Ale všimněme si síly této věty, ze které se v případě akceptace statu quo nastoleném v prvním verši stane všemocná zbraň likvidující jakoukoliv možnost vědomého přístupu k čemukoliv.

Prostě tomu nerozumíš – takhle to má být – žádná diskuze. Avšak tento bigotně totalitní záměr jen maskuje logickým klamem, tedy tím, že naznačí, jak entitu potřebuje. Tento autoritativní a manipulativní přístup by se dal vyložit tzv. psychologickým přenosem, kdy básník mylně očekává, že se entita bude chovat přesně tak, jak on si představuje. Kdo ví, jestli se tento přístup také nevyznačuje určitou naivitou a jestli mu to entita nevrátí, když mu – z jeho úhlu pohledu – provede nějakou svihárnou, jež následně též může omluvit větou: „možná nechápeš, no tak to má být.“ Z praxe víme, že toto sobecké pomýlení smyslů většinou bývá dočasné a drahé.

*Mám v tobě víc,
než si můžu přát do deštivých dnů.
Máš ve mně víc,
no tak vem si plátek snů.*

Básník v prvním verši entitu metodou cukru a biče (v tomto případě formou cukru) ujišťuje, že si ji cení natolik, že s ní vydrží i „deštivé“ dny. Zde se může jednat o parafrázi „mám tě ráda víc než sůl“ a entitu označuje jako praktickou krabičku poslední záchrany, či jako stabilizační kotvu. Básník dále nenaznačuje, jestli by se skutečně do deštivého dne s entitou vydal, ani vůbec nezkoumá, zda-li by entita ráčila jít s ním. Ani se nepouští do klasifikace „deštivých dnů“ k jevům jako letní mrholení, vysokohorská bouřka, Aljašský blizzard,

pouštní tornádo, tropický cyklón, či monzunové krupobití. Tedy deštivý den je metaforou pro období, kdy je člověku nevolno na duši. Proto básník entitu připodobňuje k nějakému útočišti např. totemovému území, kde může spočinout, tedy v podstatě k něčemu, čím je pro psa bouda.

Dalším veršem entitě vysvětluje, čím je on pro ni zajímavý a co jí hodlá poskytnout, pobízí ji k činu – nabízí „plátek snů“.

Akademický slovník cizích slov popisuje „plátek“ jako souvislou tenkou, nepřiliš velkou vrstvu něčeho, kartičku, destičku, filé (filety), skrojek. Také jako plátek od trumpety, okvětní lístek, nebo se tím označují bezvýznamné, bezcenné předměty a noviny nevalné úrovně. Básník však nehodnotí své sny jako bezcenné, ani v textu nepředjímá, že tyto sny budou k mání v bulvárních periodikách, či budou součástí řeznických, uzenářských nebo vegetariánských fragmentů tvořících významná odvětví stravovacího průmyslu. „Plátek snů“ je tedy obecně drobný plochý útvar, jenž je zde použit ve významu honosné, avšak nádenické relikvie, která buď sny obsahuje, nebo je zprostředkovává. Samotné dávkování a distribuce snů může ukazovat na zkušenost amatérské samoindikace. V jistých skupinách společnosti je známý např. blotter (LSD), plátíčko tablet (analgetika, antidepresiva) a vlastně cokoliv, co se nechá na plátky ukrojit a spotřebovat. Podobný význam má výraz „samolepky lásky nosit po kapsách“ v písni Oheň, voda, vítr, zvěčněné Daliborem Jandou. Motiv dávkování štěstí je

obecně ve společnosti známý, třeba životní návyky užívané jako princip odměny např. tajný dezert, páteční hospoda, rekreační sport, kariéerní postup ve společnosti. Lidová tradice nás odkazuje na tento motiv v pohádkách např. Hrnečku vař, Ubrousku prostři se, Tři zlaté vlasy děda Vševěda. Podobný smysl mají kapky Živé a Mrtvé vody, případně splnění tří přání Zlatou rybkou. Zajímavostí je, že Popelku dělily od životního štěstí v oříšcích ukryté troje společenské šaty.

Básník skutečně něco svého nabízí jako výraz toho, že se hodlá podílet na snech entity, patrně zcela bez ohledu, jestli entita o to stojí, či nikoliv. Svým způsobem bez postranních úmyslů láká entitu k účasti v jeho iluzorním světě pomocí jakéhosi gesta podrobení, jakým by byl celý akt spojení snů dokonán. Můžeme usuzovat, jestli mentální přičetnost autora byla dostatečná a měl-li se v plánu zdiskreditovat, tedy, že by s rukama v kapsách jen velkohubě plácal nesmysly podáváje entitě něco imaginárního, co neexistuje. Každopádně on má záměr a je odhodlán něco učinit pro společné sdílení a tvorbu snů, alespoň pro tuto chvíli. Nevíme však, jestli dávky snů jako svoji valutu nabízí komukoliv, nebo jsou nabídnuty výhradně jen entitě (v jakém množství, jak často, jestli se na to může pít alkohol a za jakou cenu jsou dávky vůbec k dispozici – zde se nám rýsuje onen bič, patřící k cukru z 3. verše), ani není zřejmé, že by měl ve svém držení víc „plátků snů“ nebo alespoň kontakt na zdroj. Básník se v textu z nějakého důvodu pasuje na samozvaného vyslance boha snů, jenž

nabízí snění po dávkách / po plátcích. Je známo, že sny jsou výsadou nebdělého stavu – tj. spánku; z historického, finančního a sociologického hlediska se jedná o nejpopulárnější masový fenomén. Spánek, včetně snů zodpovědně spravoval řecký bůh Hypnos (lat. *Somnus*) a jeho vykutálení synové Morfeus (lat. *Morpheus* - uměl ve snu na sebe vzít podobu i hlas kteréhokoliv člověka) a taky Fantasos (lat. *Phantasos* – vyskytoval se ve formě neskutečných iluzorních snů a neživých věcí). Z toho plyne, že už antičtí Řekové přišli na to, že sny jsou nereálné a lživé představy z říše omylů. Tedy básník nabízí vzdušné zámky a tím i tak nepřímo přiznává, že si na sobě nejvíce cení svého snilkovství, které odevzdává entitě a svými verši naznačuje, že od entity na oplátku žádá jakési emoční útočiště, aby mohli snít spolu. Básník si je vědom, že napříč všemi jeho osobnostními kvalitami i jeho na piedestalu postaveným geniálním, jej prostupuje pocit samoty.

*R: Za stínem světlo najdeš,
vždyť všechno má svůj čas.
A překvapí tě právě,
když už nečekáš, že může být i v nás.*

Básník se v rámci své výsady všemu rozumět se podobivě pokouší o sblížení s entitou. Snaží se jí obelstít falešnou identitou, že se spolu na něčem sjednotí, protože společný prožitek zastírá historii jeho i její a po vzoru „sejde s očí, sejde z myslí“ chce nechat případné

těžkosti na nevědomé bázi vyšumět dosažením nového společného symbolu.

„Za stínem světlo najdeš,“ symbolicky i fyzikálně představuje registrování nové informace a navíc obrat, že „všechno má svůj čas,“ ukazuje na prodlevu, kdy informace k odpovědím schází. Ale básník výrazem preferuje pasivitu, že stačí jen počkat.

Introspektivním pohledem na věc si básník nárokuje poznání, že světlo pochází zevnitř těla – zevnitř já. Básník mluví o vnitřním světle, neboť by použil lepší frázi „nad stínem světlo najdeš,“ pokud by myslel externí zdroj osvětlení. Básník se překvapivě navzdory své pasivitě nijak nespolehá na vyšší bytí, ale tvrdí, že za stínem je on sám. Řečeno oklikou, stínem je básník, který přesto obsahuje zářící ego. Tímto zjištěním v této subjektivní fázi chápání světa, v glorirole světla poznání, najde básník zcela nečekaně i pochopení skrytých motivů svých činů a nádvkem obdrží vymaštěný úsměv překvapení.

Světlo, jako už je v tomto textu obvyklé, básník nijak nespecifikuje. Pro něj a tedy i pro entitu je světlo zdrojem jedné podstaty a tím, že je světlo spatřeno, oba splynou v psycho-astro-elektromagnetické záření. Což je aplikováním new-age myšlenek na duchovní zkušenost paradoxního symbolu sjednocení protikladů. Tento jev ale není zcela neznámým, naopak. V evropské mystice se vyskytuje pod označením „coniunctio oppositorum“ (spojení protikladů), z kterého je možné extrahovat Kámen mudrců měnící exkrementy na zlato.

V čínské mystice se objevuje ve formě symbolu jin-jang. Buddhistická praxe má zase stav Vipassaná, v zenovém buddhismu Satori (vhled). V indické mystice je znám jako zážitek Samádhi (sjednocení s božstvem). Judaistická, křesťanská i islámská kultura má zase zážitek náboženské extáze (vykročení ze sebe sama).

Jak ale tento způsob hraničního prožitku souvisí s „plátkem snů“? Pokud by básník opravdu nabízel plátky snů jako mediátor spatření světla světa, pak by se jednalo o amatérský rituál na pohanské motivy. Jihoamerické šamanské tradice preferují „nápoj snů“. Středoamerické tradice mají polykání plodnic jedovatých hub, severoamerické znají „dýmku míru“, či jen účast v potní chýši, jakožto šalvějový dýchánek. Evropská tradice pojala většinu metod intoxikace počínaje kouzelnými laktvary, mastičkami a divotvorným kořením, přes kadi-dlové rituály křesťanské a středovýchodní tradice, než si osvojila dávkování do lahví, dýmek a od 19. století i prášků, tabletek a injekčních stříkaček. Básník je tedy současný a vzdělaný Evropan nabízející mystické zkušenosti. Nicméně se tomu ani nepokouší porozumět z hlediska symboliky vnímaných jevů, proto světlo k ničemu nepřirovnává. Z tohoto faktu můžeme usoudit, že má navíc i mizerný náboženský rozhled. Prožitek sám – ono ochutnání lidskosti – pokládá básník (a s ním i Miro Žbirka) za ústřední motiv písně.

Fascinace představou animy mundi (duše světa), dává básníkovi pocit zkušenosti, tedy potřebu mluvit o tom, zcela však ignoruje fakt, že tenhle koncept je ryze

dobrovolným a zapomíná, že možnost svobodně „se na všechno vysrat“ je triumfem, který už leckomu zamíchal životními kartami; obzvláště když do toho tahá entitu, která má demokraticky stejné možnosti volby.

*Můj svět je tvůj,
je to vzájemné jak moře a břeh.
Tvůj svět je můj,
někdy stačí dát jen dech.
(jen dech..)*

Básník znova opakuje své personální aspirace („Můj svět je tvůj“). Tentokrát je ale dosazuje do dalších imaginací, tedy, že moře a břeh navzájem harmonicky sdílí své světy. Samotná vize básníkovy sdílení osobních světů je podivná svojí násilnou redukcí trojrozměrného moře na pouhý dvourozměrný břeh. Tedy dochází k záměrné absolutní diskriminaci a ostrakizování mořského dna, útesů a příkopů (otázku ledovců raději vynecháme). Například pokud se břeh objeví, řekněme, ve třetině moře, pak došlo k ekologické katastrofě, protože za břehem musí být souš, tedy došlo k úbytku nemalé části mořské plochy. Básník sdílením světů metaforicky ukazuje, že se tím ztrácí, nebo pro někoho nalézá, alespoň jedna dimenze života.

Básník, distribuující plátky snů, se z pozice babysittera pro věci mystické těžko může přirovnávat k něčemu relativně neměnnému a statickému. Lze usuzovat, že mořem básník označuje sebe. Kdyby by se totiž básník přirovnával ke břehu, musel by také přijmout

realitu, že není víc než pouhým prostorem, kam moře dvakrát denně s přílivem vyvrhuje svůj ekologicky nezpracovatelný odpad, tedy skládkou pro mořské vývržky. Tím entitu označuje za pouhou linii, za bezrozměrné nic, nepokládá ji ani za moře, ani za pevninu, je pro něj něco jako ozdoba (amulet do „deštivých dnů“).

Nálada textu jako celku vyznívá melancholicky až baladicky, poněvadž básník nikde v písni nepředjímá, ani nenaznačuje možnost Noemovskými apokalyptických motivů (např.: nehorázná okupace pevninského území formou dlouhodobých lijáků, pod krycím jménem: potopa světa – voj. ozn. Genesis 6:13), stav věcí, tak jak je, básníkovi plně vyhovuje a nehodlá druhého ničit. Přirovnáním vzájemné symbiózy mezi mořem a břehy jen odkazuje entitu do patřičných mezí, bez požadavků jakékoliv další aktivní účasti z její strany. Naprosto nepřipouští možnost subjektivního pohledu entity, ve kterém je břehem on a ona tím mořem. Splynutí moří, tedy symbol vlévání jednoho oceánu do druhého, básník nenabízí. Na variantu rovnocenného prolnutí duší není zatím básníková mysl (a zřejmě ani básník sám) dostatečně vyspělá.

Pokud vycházíme z předpokladu, že popis vztahu moře a břehu je tématem i k dalšímu verši, tak v něm už básník jen avizuje, že dech (vzduch) je možnou (avšak ne jedinou) iniciační platformou pro sdílení světů. Každopádně dech je zosobněním vědomé touhy, racionálního rozhodnutí, umožňující záměru, aby se mohl stát činem.

Nabízením mystického až nadpozemského obrazu, přesněji spatření jakési záře v hrudních oblastech popsané v dřívějším verši, lze chápat jako básníkovu představu, že sám nic nezkazí, když prezentuje jen svoji verzi příběhu. Věří si.

*R: Za stínem světlo najdeš,
vždyť všechno má svůj čas.
A překvapí tě právě,
když už nečekáš, že může být i v nás.*

*Můj svět je tvůj,
je to vzájemné, jak moře a břeh.
Tvůj svět je můj,
někdy stačí dát jen dech.
(někdy stačí dát jen dech...)*

Použití opakování motivu (repetice) je běžnou básnickou formou užívanou ke zdůraznění myšlenky a záměrům autora – prožitek lidství a opatrné, autoritou podmiňované sblížení dvou bytostí.

Diskuze

Ke správnému pochopení smyslu celého díla je pravděpodobně nejdůležitější se zamyslet nad faktem: Kdo, nebo co, případně kým, nebo čím je entita? Je-li entita živý nebo neživý předmět, lze rozhodnout na základě nabídky „plátku snů“, který neživému předmětu nelze předat. Druhým argumentem pro toto tvrzení je

snaha donutit entitu k pochopení básnickových požadavků. (Narážku na dlouhé vedení entity v prvním verši berme pouze jako další důkaz pro naše závěry, bez morálních hodnocení.) Entita je tudíž bytostí, a protože s ní básník je schopen navázat verbální komunikaci, ukazuje na exemplář lidské podstaty.

Básník poučuje entitu, že její svět je i jeho. Takovouto supervizi lze vnútit jen personě podřízené osobnosti básníka. Jednalo-li by se o dítě, pak by tak musel činit ze zákonné právní zodpovědnosti a zdůraznění stavu by bylo zbytečným. Hlavně by mu nenavrhoval mystický intimní kontakt. (V opačném případě by tato skladba zřejmě neprošla výběrovým řízením na znělku seriálu, možná s výjimkou Akt X.) Pokud se jedná o dospělého muže, pak básník sám sebe staví do role guru (propagátora laické náboženské zkušenosti). V tom případě však musí básník všechny blízké vnímat a hodnotit z hlediska vztahu „žák – učitel“. Hledání úkrytu (a zřejmě i něčeho víc) do mentálních „deštivých dnů“ u následovníka, žáka, učedníka, nebo dokonce u svěřence, by se dalo považovat za kontraproduktivní nebo přímo pitomé.

Entitou je tedy patrně žena, kterou básník považuje sice za nezkušenou, ale zároveň za vhodnou partnerku, či za vyhovující prvek jeho egocentrických sociálních experimentů. Básník tím, že nepřipouští dialog, mluví pouze o sobě a o tom, co prožil on, ukazuje, že nejedná se ženou reálnou, nýbrž s fantaskním obrazem ženskosti stvořeným jeho introvertní myslí. Kým je ale ta

předloha, můžeme jen hádat, nicméně tím, jak básník neomaleně předpokládá, že má právo na cizí soukromí, pakliže k tomu oba svolí, pak tou ženou může být zřejmě bývalá manželka, družka, se kterou již takovou zkušenost před tím musel mít.

Samotná fantazijní vize ženy v lidské mysli nabývá dle archetypů ženskosti čtyř podob, kde pro názornost uvedme biblické konotace: Eva (poslušná žena), Marie (Svatá Matka), Sofia (božská Moudrost) a temný aspekt ženskosti Lilith (dle apokryfních zdrojů je údajnou manželkou Lucifera). Jelikož básník popisuje ženu jako pasivní a očekává její poslušnost, je tedy pro něj jakousi hračkou. Dá se usuzovat, že básníkovy představy ženy je nejvíce podobná archetypu Evy. Básník tuší, že v ženě existuje cosi nadpozemského, ale k Božské Moudrosti Sofii ještě nedospěl, v opozičním faktoru jeho představ, jistot a odžitých zkušeností je jeho mystický výzkum pouze a jen aktem amatéra. Nezajímá ho žádná kazuistika, četnost počínání, ani žádné odborné psychologické výzkumy (které statistiku vyhodnotí za něj, např. fenomén *peak experience* Abrahama Maslowa) – chce jen vlastní prožitek tohoto propojení, protože si myslí, že to údajně stačí. Tato básníkovy představa demonstruje zcela naivní a poměrně běžné maskulinní smýšlení a lze ji chápat jako důkaz, že básník je personifikací muže (není podstatné, zda jím je fyzicky, biologicky, morfologicky či mentálně). Kdyby persona básníka byla ženou, pak by se dílo obsahující tak zjevnou feminizaci submisivně zobrazené entity (což lze chápat v podstatě

jako incestní vztah „matka – dcera“ a tedy jako jisté společenské tabu) nikdy nedostalo přes cenzuru nahrazující výběrové řízení na znělku seriálu (možná s výjimkou Akt X) a nestalo by se takovým vynuceným hitem, jakým bezesporu je.

Zaměříme se teď na jeden detail textu: „můj svět je tvůj“. Básník jej asociuje a variuje – během písně jej použil hned dvakrát. Čili se jedná o pro něj zásadní obrat, viz výše zmíněná repetice písně. Lze předpokládat, že odpověď na stejný asociativní motiv, či jeho variaci, bude pokaždé stejná, nebo hodně podobná. Zde ale narážíme na viditelný rozpor s tímto předpokladem. Básník totiž prezentuje různá stanoviska na stejné motivy. Ta jsou však ve finálním textu esteticky zpřeházena, aby píseň nebyla moc schematická.

*(Tvůj svět je můj,) někdy stačí dát jen
dech – možná nechápeš, no tak to má být.
(Můj svět je tvůj,) jen tak máme vůli žít
– je to vzájemné, jak moře a břeh.*

V prvním spojení, kde se básník vnucuje entitě do soukromí, asociuje v podstatě bláznivé rozhodnutí. Zřejmě jde o podbízení se motivované potřebou být ještě pro někoho zajímavým. Už hned v dalším případě, když básník nabízí svůj svět entitě, se na stejný motiv asociuje již méně koherentní sdělení: svět je pro něj významnou podmínkou vůle k životu a, což je podstatným rozdílem, jeho svět je jen k nakouknutí. Básník je rozpolcen, chce svůj svět sdílet a zároveň o něj nechce přijít,

ani připustit jeho sebemenší změnu. Je zřejmě starší osobou a ze zvyku si drží odstup. Na druhou stranu jej jeho pocit samoty vede ke vznostným ideám zastíněné pochybnostmi, zda opravdu každé zboží má svého kupce. Básník touto variací na pubertální téma shrnuje své pocity, které se moc neliší od pocitů básníků výrazně mladších. I oni nám použitím stejných poetických motivů předkládají stejný obraz světa – fantaskní ženy, která je dovede do ráje. Básník se v této části, prožitím subjektivně zlomového životně-emočního prozření ocitl na stejné rozumové úrovni jako pubertální poeta.

Na neúplný proces sebeporozumění poukazuje také jeho narušená imaginace v momentě, kdy básník v příměru mořské vody, břehu a dechu, používá témata čtyř elementů světa, ale bez elementu ohně – symbolu spalující vášně, impulsu, jež uvádí věci do pohybu. Toto básníkově opomenutí vzbuzuje dojem, že on si „své“ již odbyl a chce klid, čímž by vlastně popřel celý smysl písně.

Dílo samo je uměleckým výkřikem. Autor ve sledu svých myšlenek píše o motivech, jež jsou jeho zrcadlový odraz vlastní kognitivní krajiny, jejíž kvality byly zběžně analyzovány. Čtenář nechtě sám posoudí, co básník myslí vážně, nebo kdy jen žvástá narkotizující hovadiny. Básníkovi je však subjektivně dobře, protože se odváží prezentovat jen sám sebe. Tedy ve své podstatě je to vábení samce, který záludně od ženy očekává, že bude jeho dalším intimním teritoriem. A tím, že se na ni váže jak k naději, jen oddaluje pohled sám do sebe, od svých

vlastních komplexů, kvůli kterým vidí ono světlo zatím jen uvnitř sebe. Škoda promrhaného času.

Je třeba zmínit i extrovertní rovinu výkladu. Může píseň popisovat nějaké historické události? Básník vykresluje totalitní okupaci druhého člověka nebo řekněme společnosti, a navíc manipulativní formou ji obhajuje („za stínem světlo najdeš“, „jen tak máme vůli žít“) – stačí to jen přijmout. Tím by básník musel agitovat pro totalitní režim. To však jak v Slovenské tak i v České republice (kde je píseň omílána) a samozřejmě v jakékoliv jiné demokratické společnosti nemá kladnou odezvu, a při tom se toto dílo hraje již 12. rokem. Proto se nabízí v rovině výkladu výrazů: „do deštivých dnů; za stínem světlo najdeš; všechno má svůj čas; moře a břeh; dát jen dech“ usuzovat na básníkovu asociativní inspiraci snovou scénérií – za přeháňky, kdy už nelze trajdat po pláži, ale jen posedávat pod střechou, skrz pavlač pozorovat nečas a alkoholem (tequila s citronem?) si krátit zahálku přes zamračený soumrak, toliko až po ranní rozbřesk, kdy básníkovu nitro vybudí extatická katarze, jak vše souvisí se vším... kdesi po prokalené noci... v zámořském letovisku.

*Krtek a JeeJay
červenec 2017*

PS: Pane básník, ten „plátek snů“, nemáte toho víc?